

KÖZÉP-MAGYARORSZÁGI

Máltai Magazin

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Közép-Magyarországi Régiójának kiadványa
2. évfolyam 4. szám | 2025. december

Flashmob a hajléktalan emberekért

35 éves a Miklós utcai hajléktalanszálló

Ilyen volt az idei konferencia az elfeledett gyermekekért

Római zarándoklatunk a szegények világnapján

Kedves Olvasó!

„Isten szeretete határtalan. Nagysága a kicsi dolgokban és a gyengédségben mutatkozik meg” – mondta Ferenc pápa. Ez az üzenet vezet minket ma is. Nem a nagy gesztusok teszik nagyvá a szolgálatot, hanem a mindennapos jelenlét – a szeretettel nyújtott apró segítség, a figyelem, a meghallgatás, a törődés. Ezek azok a „kicsi dolgok”, amelyekben Isten szeretete megmutatkozik: akkor, amikor egy idős embernek segítünk, amikor egy hajléktalan testvérünk felé fordulunk, amikor valaki magányát felebaráti jelenléttel enyhítjük.

Szolgálatunk nemcsak karitatív munka, hanem az emberi méltóság, a testvéri szeretet és a remény gyakorlata. Amit teszünk, az nem pusztán adomány vagy anyagi segítség: ez szeretet és irgalom – Isten szeretetének kézzelfogható megnyilvánulása.

Ahogy Imre atya mondta egyszer: emberségünk, hitünk nem zárt falak között él – hanem az utcákon, az otthonokban, a rászorulóknak között, ott, ahol a szeretet és a segítség szükséges.

Áldott adventet kívánok!
Emília

Tartalom

Erőforrások, amelyek reményt adhatnak a családokban | 3

Ilyen volt az idei konferencia az elfeledett gyermekekért

Segítőként a te életed is formálódik | 6

Kezdő és haladó önkéntesek képzése

És mi van Tomival? | 8

Filmvetítés és beszélgetés az alkoholfüggőségről a monori Máltai Fogadóban

„A pátyi kerámiaműhely dolgozói új szakmát próbáltak ki Tordason” | 9

Régióinkból ötven kaptak idén Ambrózia-díjat | 10

Flashmob a hajléktalan emberekért | 11

35 éves a Miklós utcai hajléktalanszálló

A „mumusokkal” együtt | 12

A Máltai Szeretetszolgálat és a MOME közös projektje és kiállítása

„Életem legnagyobb élménye” | 14

Rómába utaztak, a pápával ebédeltek az általunk gondozott szegények

A címlapon Kovács Bence, a hátsó borítón Silvia Scatragli fotója.

Közép-Magyarországi Máltai Magazin A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Közép-Magyarországi Régiójának negyedéves kiadványa Felelős kiadó: MMSZ KMR, Morva Emília régióvezető Felelős szerkesztő: Thullner Zsuzsanna Lapterv: Bánlaki Szabolcs Olvasószervező: Székács István Tördelés: Kuzma Angéla E-mail: kommunikacio.kmr@maltai.hu MMSZ KMR Címe: 1011 Budapest, Bem rkp. 28. Készítette: Magyar Máltai Szeretetszolgálat Egyesület nyomdája

Erőforrások, amelyek reményt adhatnak a családokban

Ilyen volt az idei konferencia az elfeledett gyermekekért

Nyolcadik alkalommal rendezett konferenciát a szenvedélybeteg családban nevelkedő és nevelkedett gyermekekért a Máltai Szeretetszolgálat október 14-én a budapesti Lurdy Konferencia- és Rendezvényközpontban. A telt ház találkozózn a szerhasználati zavarral küzdőket és hozzátartozóikat segítő MMSZ Fogadó Pszichoszociális Szolgálat indulásának 25. évfordulóját is megünnepezték.

A függő szülők mellett felnővekvő „elfeledett gyermekek” problémáinak láthatóságáért, az ő jóllétükért és megsegítésükért jött létre az Elfeledett Gyermekek (EGy) Konferencia.

A rendezvényt Szabadhegy Péter, a Máltai Szeretetszolgálat elnöke nyitotta meg, aki köszöntőjében azt mondta: a konferencia célja, hogy a résztvevők együtt gondolkodjanak a szenvedélybetegségben szenvedő családokról és különösen a gyermekekről, akik túl sokszor maradnak rejtve. „Legyen ez a konferencia inspiráló és bátorító mindannyiunknak, hogy akik a leginkább rászorulnak a figyelmünkre, minél több támogatáshoz jussanak” – fogalmazott.

A 2024. évi 7. EGy Konferencián meghirdetett KÖTTUSA érdekenyítő és adománygyűjtő kampány eredményeiről Békési Tímea addiktológiai konzultáns, a kezdeményezés ötletgazdája és Kormos Pirokska, a Fogadó munkatársa, az „Apa, anya, pia” program koordinátora számolt be. Ebben a kampányban országsszerte szakemberek és civilek fogtak össze: sálakat kötöttek, közben hitelen edukációs tartalmakat osztottak meg, igyekezve megtörni a

függőségekkel kapcsolatos tabukat. Az eredmények számokban: több mint 11 millió forint gyűlt össze, összesen 961 darab, csaknem 445 méternyi sál készült el, amelyeket mind függő családban felnőtt érintettek kaptak meg. A közös aktivitás olyan civil és szakmai összeKÖTtetéseket is megalapozott, amelyek által a függő szülőket és gyermekeiket segítő terápiás módszerek, képzések sok helyre eljuthatnak. „A kampány megerősített abban, hogy nem vagyunk tehetetlenek, nem vagyunk eszköztelenek: ha látjuk, hogy valami hiányzik, akkor van mozgásterünk. A fejünk fölött történő dolgok nem határoznak meg minket, látjuk, mi az, amit mi megtehetünk” – emelte ki a kezdeményezés egyik legfőbb hozadékát Békési Tímea. Az összeggyűlt pénzt a Fogadó Pszichoszociális Szolgálat koordinálásával gyermekek és felnőttek közvetlen támogatására (egyéni terápia, gyerekcsoport, ló-asszisztált terápia, színházterápia, gyászfeldolgozó csoport, női csoport stb.), illetve szakemberek képzésére fordítják.

Táler Orsolya, a Kék Vonal Gyermekkrízis Alapítvány ügyvezetője bemutatta a több mint három évtizede működő lelki-segély-szolgálatot, amely telefonos és chates elsősegélyvonalat működtet gyermekeknek és az értük aggódó szülőknek, szakembereknek. Egy év alatt 30–35 ezer megkeresést bonyolítanak le. A beérkező hívások többségének háttérében érzelmi bántalmazás áll, de gyakori a fizikai bántalmazás és a kortárs bullying, és évről évre nő az elhanyagolás és a szexuális bántalmazás miatti megkeresések száma – utóbbi kapcsán százas nagyságrendben érkeznek hívások évente. Az anonim segélyvonal működtetése

mellett a Kék Vonal ügyelői szükség esetén be is avatkoznak: például gyermekvédelmi bejelentést tesznek, vagy öngyilkossági krízis esetén mentőt hívnak. Az intervenciók esetek száma is évről évre növekszik. „Gyakran találkozunk azzal, hogy egy fiatal azért hív minket, mert az érte felelős felnőttől, a szülőitől már nem vár vagy nem remél segítséget” – jelezte a bajt Tálér Orsolya. Kitért arra is, hogy a gyermekbántalmazásra sokszor nem derül fény, aminek több oka lehet: az elkövető és a gyermek közti bizalmi vagy függő kapcsolat, a gyermek félelme, hogy fájdalmat okoz vagy csak még nagyobb bajba sodorja magát, vagy azt gondolja, hogy úgysem kapna segítséget, illetve fél attól, hogy ő fog megszegyenülni (áldozathibáztatás), vagy nincs tisztában vele, hogy áldozat. A Kék Vonal segélyszolgálatát a gyerekek a 116 111-es, a felnőttek a 116 000-s telefonszámon, valamint interneten a kek-vonal.hu oldalon vehetik igénybe.

Tőkés Tibor szociálpolitikus, családkonzulens előadásában (melyet Marton Krisztina addiktológiai konzultáns-szupervizorral együtt készített) azt mutatta be, milyen nehézségekkel küzdenek a szegregátumokban élő családok gyermekei és miben segíthet nekik az „Apa, anya, pia” (AAP) program. Az előadó és kollégája nyírségi kistelepüléseken, a Baptista Szeretetszolgálat által működtetett Jelenlét Pontokon megforduló gyerekeknek tart havonta játékos foglalkozásokat az AAP program keretében Jerry Moe *Gyerekszemmel a függőségről és a felépülésről* című könyve alapján. A szenvedélybeteg szülők gyermekei a legkevesbé hallás útján tanulnak – ennek hátterében gyakran az ellentmondásos szülői kommunikáció, a sok ígéretés, hazugság, agresszivitás áll –, így a frontális prevenciók előadások, a magyarázatok náluk nem célravezetőek. A traumatikus hatások (például szenvedélybeteg környezet, mélyszegénység, alapvető szükségletek kielégítetlensége, elhanyagolás, bántalmazás a családban stb.) hátráltatják, míg az AAP program játécai segítik a személyiségfejlődést. Az úgynevezett „szenvedélybetegség” típusú játékok segítenek meg-

értetni a gyerek helyzetét egy rendellenesen működő családban (pl. a „Rágógumicsalád” nevű játék). A gyerekek megértik, hogy a függő személy nem azonos a szenvedélybetegséggel, hogy ők nem tudják befolyásolni a betegséget, és megismerik a kezelés és a felépülés lényegét. Az „érzések” típusú játékok segítik az érzelmi intelligencia fejlődését, az érzések azonosítását és kifejezését, a belső erőforrások felismerését. Az egyik ilyen például az „Érző kövek” játék, melynek során egy zsákot teleraknak különböző negatív érzésekkel megjelölt kövekkel, a gyerekek körbecipelik azt, majd egy-egy követ választva beszélgetnek az adott érzésről. A problémamegoldó-öngondoskodást segítő játékok egyike a „Szerencsétlenség-kerék”, amellyel modellezzik, milyen helyzetek alakulhatnak ki egy rendellenesen működő családban, azokra a gyermek hogyan reagál, és milyen megoldási stratégiát lehet közösen kialakítani. Az „önértékelés” típusú játékok segítenek felismerni a gyerekeknek, hogy egyediek és értékesek (pl. „Különleges vagyok”-zacskók).

Gergál Tímea addiktológiai konzultáns, a pécsi INDIT Közalapítvány Kamasz Addiktológiai Regionális Centrum (KaRC) vezetője és Máté Zsolt addiktológiai konzultáns, családi tanácsadó, az INDIT „Alternatíva” Ifjúsági Iroda programvezetője azt mutatta be, hogyan működik az AAP-csoport a KaRC-ban: egy nyolcfős kamaszcsoporttal kapcsolatos tapasztalataikat foglalták össze. A jelentkezők előkészítő beszélgetésen vettek részt, ami azért szükséges, hogy a csoportbeli munkára valamilyen nem alkalmas állapotú fiatalokat más típusú segítség felé irányíthassák. A kamaszcsoportban a kezdőjátékok zöme a magas szorongási szint csökkentésére irányult. A bemutatott, 15–18 évesekből álló csoport heterogén összetételű volt, a gyerekek különböző iskolából, illetve más-más problémákkal, családi háttérrel érkeztek. A nyolc alkalommal megtartott másfél órás foglalkozások során a személyes megosztásoké, a bizalomerősítő játékoké és a pszichoeducációé volt a főszerep, nagy hangsúlyt fektettek a napi

célok meghatározására, és hamar kialakult a fiatalok között az egymás iránti empátia, egymás segítése. A csoport legfőbb eredményei, hogy oldódott a fiatalok elszigeteltsége, örömmel jöttek az alkalmakra, és közösséggé formálódtak, többeket egyéni folyamatba lehetett bevonni, másoknak szülője, nagyszülője kapcsolódott be hozzátartozói csoportokba.

„Hiszek a terápiás térben, a kapcsolatokban, amik itt megszületnek, és hiszek a kapcsolatok gyógyulásában. Hiszem, hogy ha leülünk, és komolyan figyelünk egymásra, másként fogunk továbbmenni, több lehetőséggel és reménnyel. Hiszek benne, hogy az apró lépések hoznak változásokat. Hiszek abban, hogy vannak olyan pillanatok, amikor az emberek megértik egymást, úgy, mint ahogy ezen a téren kívül nem, mert van, hogy másképp hallatszódhatnak a szavak. Hiszek abban, hogy felszínre emelhetők azok az erőforrások, amik reményt adhatnak a családokban. Hiszek az őszinte pillanatok varázsában. Hiszek a változásban, amikor fáj – mert sokszor fáj. Hiszek a visszanyerhető mosolyokban. Hiszek abban, hogy a kimondott és elhallgatott szavaknak ereje és igazsága van. Hiszek a kimondott és elhallgatott érzelmek igazságában és hatalmában. Hiszek a karfán átnyúló kezek közeli, mély vigaszában, ahogy megérintik egymást” – fogalmazta meg Frankó András családterapeuta, a Fogadó Pszichoszociális Szolgálat vezetője a családterápiás munkával kapcsolatos meggyőződését. Ezt követően a résztvevők – Kovács András Péter humorista „irányadó” tájékoztatását követően – az ebédelőben tortával ünnepelték a Fogadó 25 éves fennállását.

A konferenciaprogram második részében Jáki Tamás gyermekpszichiáter rezidens, a szolnoki Hetényi Géza Kórház munkatársa alternatív terápiás módszereket, vagyis másik szakmájából, a bűvészetből vett „megoldásokat” mutatott be. Derűtséget keltő és lenyűgöző bűvészelőadása közben arra hívta fel a figyelmet, hogy a gyermekpszichiátriai osztályon olyan életvezetési programot, megküzdési módokat igyekeznek észrevétlenül átadni a gyerekeknek, amelyek által az otthoni környezetben is sikeresebben boldogulnak. A kreatív terápiák, mint például a bűvészetterápia egyik ereje, hogy az a gyermek, aki kevesebbnek, rosszabbnak érzi magát azért, mert pszichiátriai beteg, tanul valami olyasmit – például bűvésztrükköket –, ami által a kinti világban picit többnek, ügyesebbnek érezheti magát.

Sós Eszter irodalomterapeuta, az MMSZ Fogadó Pszichoszociális Szolgálat terápiás munkatársa a szenvedélybeteg családok (felnőtt) gyermekeinek irodalomterápiás támogatásáról tartott előadást. Ennek lényege az olvasás, a szövegek személyiségfejlesztő célú interaktív felhasználása, ami önismereti és társas élményt nyújt, segít azonosítani és kimondani az érzelmeket, segíti a rezilienciát (lelki rugalmasság), a nyugalmat, és támogatja a figyelem képességét. Hozzájárul korábbi sebzettséget okozó családi élmények átírásához, közösségi érzést és elfogadásélményt ad. A szakember a kortárs szépirodalomból (Tompai Andrea, Gurubi Ágnes, Karafiáth Orsolya, Terék Anna, Szabó Borbála stb. művei) és szakirodalomból (Németh Luca: *Szöveg-lelő – Találd meg magad az irodalomban!*; Béres Judit: *Élet a sorok között*; Nicholas Mazza: *Irodalomterápia – Elmélet és gyakorlat*) ajánlott könyveket segítőknek és érintetteknek egyaránt.

„Csak a testemen keresztül” című előadásában Hoffmann Kata klinikai szakpszichológus, színházterapeuta arról beszélt, hogy a traumák oldására sokszor nem elegendők a verbális terápiás

módszerek. A bántalmazást elszenvető, diszfunkcionális családban felnövő gyermekek a nagyon korai (beszéd előtti, preverbális) traumákra nem emlékeznek kognitívan – de „a test emlékszik, ha a tudat nem is”. Ezeknek a gyerekeknek torzul a testhez való viszonyuk, a saját testükkel való bánásmódjuk, felléphet náluk az ingerfeldolgozás, a szenzoros integráció zavara. A korai sérülés mindig komplex sérülés, ami megakadályozza, hogy az idegrendszer jól fejlődjön. Különböző stresszválaszok és -tünetek alakulhatnak ki a testben (szív-érrendszeri, légzőszervi, gyomor-bélrendszeri stb.), valamint egészségkárosító magatartásformák, alvászavarok, állandó készenléti állapot. Emellett a kapcsolatkézség, a bizalom és a biztonságérzet, a személyiségfejlődés szinte minden területe súlyosan károsodik. A felépülés folyamatában ezért nem megkerülhető a test. A traumák test felőli oldását ma már többféle módszer segíti: légzésterápia, jóga, mozgás, masszázs, érintés, ölelés, alvás, táplálkozás, szomatoterápiás módszerek, Stephens-Sarlós-program, relaxációs technikák stb.

F. Lassú Zsuzsa pszichológus, egyetemi docens (ELTE) Hoffmann Kata előadásához kapcsolódva kiemelte, hogy a szülő szenvedélybetegsége olyan gyerekkori stresszfaktor, amelynek következménye a komplex poszttraumás stressz-szindróma, és a preverbális traumák feldolgozásához nem elegendők a kognitív, beszédalapú módszerek, helyettük élményalapú, test- és érzélemfókuszú technikákra van szükség. Ezek közül néhányat röviden ismertetett (pl. somatic experiencing, szomato-pszichoterápiák, EMDR, brainspotting, imaginációs technikák stb.), majd néhány olyan technikát „gyakoroltatott” a konferencia résztvevőivel, amelyek segítik a belső erőforrások mozgósítását és a pozitív érzelmekhez való kapcsolódást (felnőtt pozíció – talpra állás, gázespotting – „bambulás”, biztonságos hely gyakorlat, szivacs gyakorlat, savoring gyakorlat). A technikákat részletesebben ismerteti az *Érzelemszabályozás a gyakorlatban* című könyv, melyet az előadó jó szívvel ajánlott szakembereknek és érdeklődőknek egyaránt.

A harmadik blokkban a nagyteremben a szenvedélybeteg szülők szülőségükben való megerősítéséről szóló kerekasztal-beszélgetésen vehettek részt az érdeklődők. Kisebb csoportokban sajátélményű workshopokon is részt vehettek azok, akik a különböző terápiás módszerek gyakorlatára voltak kíváncsiak.

Forrás: *Máltai.hu*
Fotó: Kovács Bence

Segítőként a te életed is formálódik

Kezdő és haladó önkéntesek képzése

Rekordszámú, negyven jelentkező gyűlt össze szeptember 27-én a Magyar Máltai Szeretetszolgálat önkéntesképzésén. A Somogyvári Fanni és Szabó Tamás, a szervezet Közép-magyarországi Régiójának önkénteskoordinátorai által vezetett, lendületes és személyes hangvételű programok betekintést engedtek abba, mit jelent máltai önkéntesnek lenni.

A negyven újonc önkéntes közül sokan arra voltak kíváncsiak, milyen területeken lehet segíteni, milyen különböző módokon, és milyen élményekkel gazdagodhatnak, ha csatlakoznak a közösséghez. A képzésen részt vevők már sikeresen túljutottak a kétféle kiválasztási folyamaton, amely egy motivációs levél megírásából és egy online interjúból állt. Ez a szűrés azt szolgálja, hogy valóban elhivatott emberek kerüljenek a képzésre, akik szívvel-lélekkel szeretnének bekapcsolódni a Szeretetszolgálat munkájába.

A délelőtti az ismerkedés és a csapatépítés jegyében telt. Az egymás megismerését szolgáló, a kezdeti tartózkodó hangulatot oldó „jégtörő” játék és a bemutatkozó kör után a jelenlévőknek kisebb csoportokban papírból kellett hidat építeniük. Már itt kiderült, milyen fontos az együttműködés, a kreativitás és a közös gondolkodás. Ezután Szabó Tamás tartott vetítéssel kísért előadást *Hogyan leszek máltai önkéntes?* címmel. Bemutatta a folyamatot a jelentkezéstől egészen az önkéntes szolgálat konkrét feladataiig. Elmondta, hogy lehetőség van egyéni vagy csoportos, alkalmi vagy rendszeres önkéntességre, mindenki megtalálhatja a számára megfelelő tevékenységet. Az előadás egyik legfontosabb üzenete az volt, hogy az önkéntesség nem csupán feladat, hanem közösségi élmény és lelki út is. A közös munka értékek átadásáról és kapcsolatok építéséről szól. „Az irgalom Isten feltétel nélküli szeretete” – fogalmazott az önkénteskoordinátor, rámutatva, hogy a máltai tevékenység lényege a szívből fakadó odafordulás másokhoz.

A képzési nap második részében régebb óta szolgáló önkéntesek osztották meg élményeiket; Berki Márton és Adouki Flóra

a mozgássérült fiatalok idei nyári MMSZ-táboráról meséltek. Kiemelték a közvetlen, nyitott légkört, amelyben a résztvevők szinte barátsággal fordultak egymás felé. A tábor programjai (köztük vitorlázás, fürdés, sport és kézműveskedés) felejthetetlen élményt jelentettek mind a táborozóknak, mind a segítőknek.

A képzés során Rófusz Tímea, aki május óta önkéntes, megosztotta a résztvevőkkel a szolgálata szempontjából meghatározó élményét. Felidézte, hogy márciusban találkozott egy férfival a buszmegállóban, akinek eltört a karja, és kéregetésből élt. Bár akkor csak meghallgatni tudta a történetét, ez annyira mélyen

megérintette, hogy elhatározta: csatlakozik a Szeretetszolgálat-hoz. Rófusz Tímea így bátorította a jelenlévőket: „Ti adtok célt a rátok bízottaknak.”

A képzésvezetők arra is nagy hangsúlyt fektettek, hogy mindenki tisztában legyen a kompetenciahatáraival. Fontos, hogy az önkéntesek olyan feladatokat vállaljanak, amelyekben valóban helyt tudnak állni. Így lehet a segítség igazán hatékony, és így válnak könnyebbé a rászorulóknak mindennapjai. Az önkéntesek kiscsoportokban feldolgozhatták a tavalyi év segítőinek legszebb élményeit is, amelyeket cetlikre írt idézetek formájában rendezhettek kategóriákba. „Hihetetlen sokrétű a Máltai Szeretetszolgálat, ezt nagyon jó volt a visszajelzéseken keresztül megtapasztalni” – mondta az egyik új résztvevő.

Az önkéntesképzést elvégzők mostantól azon az úton járhatnak, amelyen már sokan tapasztalták: a segítségnyújtás mások életét formálja, de legalább annyira a segítőkét is.

Október 18-án a haladó önkéntesek képzésére került sor, amely ezúttal a fogyatékkal élő embereket segítő munkára fókuszált. A nap során a régebb óta szolgálatot végző, tapasztalt önkéntesek kaptak lehetőséget arra, hogy elmélyítsék tudásukat, és felkészültebben végezhesék a vállalt feladataikat.

Tóth Adrienn Anita gyógypedagógus – aki annak idején maga is önkéntesként csatlakozott a Szeret-

szolgálathoz – és Nemes Péter szociális munkás vezették a képzést, akik először dolgoztak együtt. Nemes Péter hosszabb időt élt Írországból, ahol a társadalmi szolgálat természetes része a mindennapi életnek. A délelőtti oldott légkörben kezdődött: jégtörő játékok, bemutatkozó kör és mozgásos játékok segítették, hogy mindenki feloldódjon, és biztonságos közegben indulhasson el a beszélgetés. A résztvevők nemcsak a sikereikről, hanem a nehézségeikről is őszintén szóltak. Többen felidéztek, hogyan találták meg az önkéntességhez vezető utat. Volt, aki az ukrán menekültek segítésekor kapcsolódott be, másokat a covidjárvány miatti lezárások nehézségei indítottak el. Egyikük megosztotta, hogy az önkéntes munka pótolta számára a család hiányát, mert megtapasztalta, hogy a segítségben valódi kapcsolatok szülehetnek.

Bár a jelentkezők különféle élethelyzetekből érkeztek, mégis hasonló indíttatás vezette őket a képzésre: mindannyian mélyebben meg akarták ismerni, hogyan tudnak jól segíteni a fogyatékossgal élő embereknek. Zsigmond Beatrix friss nyugdíjasként csatlakozott a Máltához, három gyermeke közül kettő fogyatékkal él. „Mindaz, amin eddig keresztülmentem, most értelmet nyer, mert az életem során tanultakat itt tudom használni” – mondta. Egyedi Csege Cseperke számára a részvétel elsősorban önismereti kihívás volt: „A komfortzónán kívüli tevékenységek vállalása fontos a fejlődés szempontjából. Azzal, hogy most itt vagyok, meg szeretném nyitni magam a fogyatékossgal élő emberek felé.”

Frivaldszky Donát 2020 óta végez önkéntes szolgálatot, számos területen kipróbálta már magát. „Az önkéntesség kimozdít az önzésből. Embereket kapsz, akiket rád bízunk, hogy szeresd őket” – mondta. Elmesélte, hogy feleségét a Máltai Szeretetszolgálat egyik programján, egy hajléktalanoknak szervezett lelkigyakorlaton ismerte meg. Áprilisi esküvőjükre mások mellett a támogatott lakhatásban élőket is meghívták, így ellátók és ellátottak együtt tudtak ünnepelni ezen a különleges napon.

Az egyik játékban a csoport tagjainak együtt kellett a levegőben tartaniuk két lufit, miközben mozgásukban különböző módon korlátozva voltak. Többek között kipróbálhatták, milyen érzés, ha valaki nem tudja használni a karját vagy a lábát, illetve ha szűkített látótérből kell tájékozódnia.

A tapasztalatokat közös beszélgetések során dolgozták fel. Több résztvevő is hangsúlyozta, hogy az önkéntességben a kompetenciahatárok megtalálása az egyik legnagyobb kihívás. Sok szó esett arról is, hogyan lehet megőrizni a motivációt, feldolgozni a lelki terheket, és hogyan érdemes kapcsolódni, ha valaki először találkozik fogyatékossgal élő emberekkel. A képzés vezetői kiemelték, hogy a Szeretetszolgálatnál működő szupervízió is fontos része ennek a folyamatnak: segít megérteni és elhelyezni az önkéntesekben maradó érzéseket.

Zárásként a résztvevők közösen foglalmazták meg, mit visznek magukkal a képzési napból. A Somogyvári Fanni és Szabó Tamás önkénteskoordinátorok által szervezett képzések a továbbiakban is olyan tereket teremtenek, ahol a segítségnyújtás rászorulóit és segítőt kölcsönösen formáló tapasztalata közösségi élménnyé válhat.

Szöveg és fotó: Greguss Anna

Türk dallamok szólaltak meg a Fő utcai Idősek Otthonában

A Gondviselés Háza Idősek Otthona novemberi programjai között a Türk Ifjúsági Zenekar koncertje is szerepelt, a fiatalok november 4-én különleges zenei utazással ajándékozták meg az itt lakókat.

Janurik Tímea citerán, Gerlei Szilárd darbukán és hosszú furulyán, Erol Sevik pedig údon játszott. (A *darbuka* egy alul nyitott, homokóra alakú, Észak-Afrikából származó népi hangszer, dob. Az *úd* vagy arab lant pengetős húros hangszer, a muszlim világ zenekultúrájának egyik legfontosabb hangszere – A szerk.)

A zenekar küldetése, hogy a népzene erejével hidat építsen emberek és kultúrák között. A kazah, kirgiz, üzbég és török dallamok megszólaltatásával megmutatták azt is, mennyi közös érték és szépség rejlik a különböző hagyományokban. Céljuk az is, hogy a zene oldja az ismeretlentől való félelmet, és közelebb hozza egymáshoz az embereket.

Viczay Zsuzsanna és Kovácsné Bogdán Krisztina terápiai munkatársak elmondása szerint az ilyen programok azt szolgálják, hogy minél színesebb élményekben részesüljenek az idősek. Ezek a rendezvények szabadon választhatók, a lakók maguk döntenek el, szeretnének-e részt venni rajtuk, és a tapasztalatok szerint sokan örömmel és nyitottan kapcsolódnak be. Solymos Vilma néni például nagyon szomorú volt, amikor három éve be kellett költöznie az otthonba, mára azonban őszinte hálával mondja, hogy egész életében nem volt része annyi élményben, mint amennyit itt, a közösségben kap.

Az otthonban jelenleg 74 lakó él, és a szervezők törekvéseinek köszönhetően majdnem minden hétre jut valamilyen program. Zsuzsanna és Krisztina kiemelték: mivel fontos számukra, hogy az idősek minél többféle élménnyel találkozzanak, ezért folyamatosan keresik az új kapcsolatokat és lehetőségeket. A programok szervezése tudatos kapcsolatépítés eredménye, Krisztina immár tíz éve foglalkozik ezzel, miközben az intézmény nyitott marad a kívülről érkező kezdeményezésekre és ötletekre is.

A Gondviselés Háza mindennapjait gazdagító programok rendkívül változatosak: cselló- és zongoraművészek fellépései, óvodások és közösségi szolgálatos diákok látogatásai, kézműves-foglalkozások, valamint egynapos kirándulások is szerepelnek a kezdeményezések között. Egészségi állapotuk miatt nehezebben mozgó idősek számára is biztosított a részvétel, hiszen az épület közösségi terének kialakítása ezt is lehetővé teszi, sőt előfordul, hogy egy-egy előadó a lakók ágya mellett zenél.

Ezek az alkalmak nemcsak az időseknek jelentenek örömet, hanem az előadóknak is. Többen épp azért vállalják szívesen ezeket a fellépéseket, mert egy kisebb közönség előtt, közvetlenebb közegben adhatják át tudásukat, művészetüket. Az ilyen találkozások során a résztvevők tanulnak is egymástól, élettörténeteket és tapasztalatokat cserélnek. A Türk Ifjúsági Zenekar tagjai december elején visszatérnek, hogy kézművesprogramot tartsanak, ami jól mutatja, mennyire kölcsönös és élő kapcsolat alakult ki az együttes és az otthon közössége között.

Szöveg és fotó: Greguss Anna

És mi van Tomival?

Filmvetítés és beszélgetés az alkoholfüggőségről a monori Máltai Fogadóban

Till Attila alkoholfüggőséget bemutató filmjét nézték meg az érdeklődők szeptember 4-én a monori Máltai Pszichoszociális Szolgálat (monori Fogadó) szervezésében a város művelődési házában, ahol a vetítést követően beszélgetésre került sor a rendező és a függőségből csaknem két évtizede felépülő, a Fogadóban dolgozó Szalóki Levente addiktológiai szakember részvételével.

A film főszereplője, a Thuróczy Szabolcs által alakított Sanyi, aki bábművész, barátjával együtt igyekszik megkeresni egy másik barátjukat, akivel együtt az anonim alkoholisták közösségébe járnak. Tomi ugyanis eltűnt, és érzik: ez nem jelent jót. Közben megelevenedik a vásznon, ahogy az alkohol szétzilálja a családot, de az is, hogy e mögött a valós, ám mégis leegyszerűsítő tény mögött milyen dinamikák rejlenek. Látélet, villanás, ami éppen ezért nem nyújthat teljes képet, de számos tapasztalat áll mögötte – mondja a rendező a filmjéről.

Sajti Zoltánné Tünde, a Máltai Szeretetszolgálat munkatársa vezette a beszélgetést, amelynek elején Till Attila (Tilla) őszintén vallott saját tapasztalatáról: harminc év és egy összeomlófélben lévő családi élet kellett ahhoz, hogy belássa alkoholfüggőségét, addig mindig sikerült elmaszatolnia a problémát. A film számára annak a jele, hogy már vállalja, ki meri mondani – ami pedig nem könnyű, nem is minden környezetben sikerül –, és egyben része a saját terápiájának is.

A másik beszélgetőtárs Szalóki Levente volt, aki idén végzett addiktológiai konzultánsként. Tapasztalati szakértőként került kapcsolatba a film révén Tillával mint olyan ember, aki közvetlen őszinteséggel képes beszélni mindarról, amit megélt és amit másokat segítve lát. A filmvásznon is szerepet kapott a gyógyuló alkoholisták segítő közösségének tagjaként.

Hol a küszöb, kit nevezhetünk alkoholbetegnek? – erre a kérdésre egyértelműen válaszolta, hogy elég az esti két sör is, ha az ember fejében mindig ott kattog az alkohol kérdése, sóvárgás él benne, szorongás és hiányérzet gyötri.

A mélypont volt a beszélgetés egyik központi kérdése: szükséges-e ahhoz, hogy bekövetkezzen a fordulat? Szalóki Levente úgy említette a mélypontot, mint amibe ma is beleborzong, ha rágondol. Válaszút, ahonnan a két lehetőség a túlélés vagy a halál. Úgy véli, e nélkül a durva, kemény tapasztalat nélkül nincs gyógyulás. Addig hiába gyűlöli, hogy iszik, hiába szégyelli, hogy még az ötéves kislánya könyörgésére sem kerül el a kocsmát, mégsem tud kiszállni. Azt viszont nehéz megfogalmazni, mi történt akkor, amikor mégis azt mondta, hogy nincs tovább, és a legmélyebb ponton segítséget kért.

Másik fontos témaként merült fel a film kapcsán, hogy mit nyújt a segítő közösség az alkoholfüggő embernek. Levente nagyon érzéketlenül írta körül: az alkoholista csak azt szeretné, hogy picit szeressék, elfogadják. Amikor az öt gyereke kitagadta, amikor az ismerősök már nem köszöntek neki az utcán, amikor kirekesztette az egész társadalom, akkor ott valaki emberként szólt hozzá, meglátta benne a megismételhetetlen értéket. Már gyerekként is szorongott, kirekesztett volt, és 2007 májusában történt először,

hogy megérezte: itt elfogadják. Nagyon hálás, amiért a csoport visszaadta a reményt, hogy tartozhat valahová, megértik és szeretik.

Mindenki másként éli meg, derült ki a beszélgetésből, hiszen míg beszélgetőtársának ma számos csoportja van, ahová tartozik, Tilla életében nincs ilyen fontos szerepe a közösségnek, bár tudja, ha viszszaesne, újra keresni kezdené a kapcsolatot másokkal, és ő is azt vallja, hogy a közösségek a legjobb kapaszkodók.

A visszaesésekről is meséltek a meghívott vendégek. „Mi van, ha csak nagyon ritkítom az alkalmakat?” – gyakori ez a fantáziálás Tilla szerint, aki mindössze egyszer, egy alkalommal esett vissza, és ez már másnap meg is értette vele, hogy nincs szüksége az alkoholra. Levente azután jutott el a mélypontra, hogy egyszer már másfél évre letette a poharat, de utána a visszaesés három éven át tartott.

Többször érintették a beszélgetés során a környezet reakcióját, hogy sokan szégyellik a problémát, kéri, hogy ne is kerüljön szóba. Tilla ismert emberként nyilvánosan kommunikálta a problémáját, ezzel megtörte a csendet, de tisztában van vele – bár véleménye szerint változóban van a világ ebből a szempontból is –, hogy az emberek nehezen kezelik a szégyent.

Érdekes kérdésként merült fel a közönséggel folytatott beszélgetés során, hogy a kiúthoz csak taszító erő vezethet-e, vagy

valami vonzó érték, pozitív vágy is. A rendező és a szakértő is egyetértett abban, hogy a vonzó erők azután következnek csak, ha valaki már eljutott a mélypontra, és letette a poharat. A jót bőven elérte az alkohollal – fogalmazta meg az addiktológiai szakértő, aki szerint a mélypont tartja meg az embert józannak. „A mostani legrosszabb napomat nem adnám oda a piás életem legjobb napjáért” – fogalmazta meg érzékletesen. Miután megjárta a poklot, 14 éve kezdett el tapasztalati szakértőként a Máltai Szeretetszolgálatnál dolgozni, hivatása lett a segítség. A gyerekei mind megbocsátottak, napi kapcsolatban vannak, második feleségével él, sok unoka is körülveszi már őket.

Tilla a torz énképről beszélt: hazugságok veszik körül a függőt, becsapja önmagát, folyamatosan küzd azért, hogy ne kelljen kevésnek éreznie magát. Aki megváltozik, annak aztán az önmagáról való gondolkodása is megváltozik, a közösségben pedig megtanul magáról beszélni, ami nagy érték. Az itallal „nagyobb mélységben csípem el az életet, furább, vadabb módon élem meg” – idézte fel a rendező saját tapasztalatát. Gyógyultan megtanult másként gondolkodni önmagáról, és megértette, hogy nem lehet „szalonivó”.

A család szerepe sem maradhatott ki a beszélgetésből, a hallgatóságból többen érintett családtagként erről kérdeztek. A mélypontot nem lehet elkerülni – derült ki a válaszokból, még akkor sem, ha a hozzátartozók sosem adják fel a küzdelmet. Ez drámaian nehéz helyzet, ahogyan Levente maga is megvallotta: most nem lenne itt, ha akkor az anyja, aki mindig végső menedék volt számára, el nem küldi otthonról. Tillának is sokat jelentett, amikor megérezte az elárvult létet, és nem akarta, hogy elforduljanak tőle.

„Azt hittem, jogom van inni, mert senki nem szeretett” – vallotta meg Levente, aki megtapasztalta, hogy a közösségben szeretik őt, és ezzel megtanulhatja önmagát is szeretni, ami kulcskérdés. Szükség van hozzá valami többre is, hiszen józandra gondolkodni senki nem tudja magát, vagy ahogy régi sorstársa, Helmut mondta: „Ha hiszed, hogy Isten szeret téged, kinek képzeled magad, hogy ellenkezel?”

Fontos témát boncolgat ez az igazán jól sikerült film, amit érintettként és kívülről is érdemes megnézni, és – amint a monori alkalom is bizonyítja – fontos beszélgetések kiindulópontja lehet.

Szöveg: Thullner Zsuzsanna
Fotó: Pálszabó Krisztián

A pátyi kerámiaműhely dolgozói új szakmát próbáltak ki Tordason

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat pátyi Gondviselés Házában működő kerámiaműhely tagjai ezúttal nem a saját műhelyükben dolgoztak. Október 22-én a tordasi KOSZISZ Gesztenyész Szociális Intézménybe látogattak el, ahol egy közös, alkotással egybekötött programon vettek részt. A látogatás célja az volt, hogy a pátyi dolgozók megismerjenek más kézműves technikákat, és betekintést nyerjenek egy olyan intézmény minden napjaiba, ahol hasonlóan értéktelítő munka zajlik.

A pátyi műhelyben megváltozott munkaképességű, középsúlyos és enyhe értelmi fogyatékossgal élő emberek dolgoznak, akiknek munkája nemcsak a kreativitásról, hanem az önkifejezésről és az önállóság erősítéséről is szól. A mostani program illeszkedett ahhoz a szakmai kezdeményezéshez, amelyet Mrázné Jäger Júlia, a műhely szakmai vezetője indított el *Ismerj meg más szakmákat is* címmel. Ennek keretében korábban például Biatorbágyon betekintést nyerhettek a sajtés tejtermékkészítés folyamatába, ezúttal pedig először jártak Tordason úgy, hogy nemcsak látogatóként, hanem aktív résztvevőként is bekapcsolódhattak a munkába.

A két intézmény kapcsolata több mint két évtizedre nyúlik vissza. A pátyi és a tordasi műhely között az évek során szakmai és baráti kapcsolat alakult ki, amit a Művészetek Völgye fesztivál „Segítő Udvar” helyszínén megvalósított közös programok is erősítettek. A tordasi Gesztenyész Szociális Intézményben több mint kétszáz ember lakik, akik különböző mértékű értelmi akadályozottsággal vagy pszichiátriai betegséggel élnek. Az intézmény célja, hogy ne csupán egy épület legyen, hanem valódi otthon: olyan közösség, ahol a lakók biztonságban, elfogadó környezetben élhetnek. A mindennapi élet része a munka, a közösségi programok és az alkotás, amelyek segítik az ellátottakat az önállóság megélésében.

A látogatás elején sor került az ajánlékok átadására is: a pátyiak kerámia-

virágokat és -edényeket hoztak a tordasiaknak, akik szintén saját készítésű csomagokat adtak át, ráadásul hasonló papírokból, mint amilyeneket később közösen is megfestettek. A látogatók ezután bejárták az intézményt, ahol belső szolgáltatások segítik a lakók mindennapjait. Az épületben húsz műhely működik, összesen tizennyolc segítővel, és az itt dolgozók mintegy 140-féle különböző

terméket készítenek. A mostani alkalommal a pátyi csapat a festőműhelybe látogatott el, ahol a csomagolópapír-készítést próbálhatták ki.

Seresné Gyűrűs Gabriella, a műhely munkavezetője mutatta be a folyamatot. A résztvevők pergamenpótló papírt nedvesítettek szivaccsal, majd festettek ételfestékkel, centrifugálták, végül mángorlógéppel simították ki. A közös munkát sok nevetés és meglepetés kísérte, például amikor a száradó papírokon előbukkantak a különleges minták. „Ez a munka teljesen más jellegű, mint amihez hozzászoktunk” – mondta Gánya Gergely, miközben sötétzöld festékbe mártotta a papírját.

A nap végére a találkozás közösségi élmennyé vált: a két intézmény munkatársai és a két műhely dolgozói kölcsönösen tanultak és új inspirációkat kaptak egymástól. A közös munka nemcsak szakmai tapasztalatszerzést jelentett, hanem új lendületet is adott a kapcsolatnak, amely már hosszú ideje összeköti a pátyi és a tordasi közösséget. A kerámiaműhely dolgozói az általuk készített csomagolópapírokat is hazavihették, így a nap zelfogható emlékei is velük maradtak.

Szöveg és fotó: Greguss Anna

Régióinkból öten kaptak idén Ambrózia-díjat

A szociális munka napja (november 12.) alkalmából 2018 óta minden évben átadott kitüntetéssel a Szeretetszolgálat a szervezetben belül a szociális, gyermekjóléti, gyermekvédelmi, egészségügyi, valamint karitatív területen végzett kiemelkedő munkát ismeri el. Idén húsz máltai munkatárs és önkéntes kapta meg az elismerést.

A díjat olyan munkatársaknak és önkénteseknek ítéli oda, akik áldozatkész munkájukkal az egész máltai közösség számára példaképek lehetnek. Az idei átadóünnepséget az MMSZ Bem rakparti központjában rendezték november 7-én. Az eseményen a húsz díjazotton kívül jelen volt Szabadhegy Péter, a Máltai Szeretetszolgálat elnöke, Vecsei Miklós, a szervezet alelnöke, Lázár Alpár ügyvezető alelnök, illetve régióvezetők, regionális ügyvezetők és munkatársak. Az alábbiakban a Közép-Magyarországi Régió kitüntetettjeinek méltatását olvashatják.

Szakmai munkakörben dolgozó munkatársként Ambrózia-díjban részesült Szűcsné Mészáros Erzsébet, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Fő utcai Gondviselés Háza Idősek Otthona szociális gondozó-ápolója, aki húsz éve dolgozik az intézményben. Szemfüles a szeretetben, mert hamar és leleményesen megtalálja a

módját, hogy célt érjen az idősök ellátásában, és jó kapcsolatot is kialakítson velük. Így a ránk bízott idős lakók hamar kötődni kezdenek hozzá. Mindennapi feladatait és a szükséghelyzetekben előálló teendőket is ugyanazzal az alázattal és szeretettel végzi el. Szeretettel és türelemmel fogadja az új embereket, szívesen vesz részt a fiatal munkatársak terelgetésében, tanításában. Önkéntesként is lehet rá számítani: például a szabadidejében szívesen vesz részt kísérőként a lakók kirándulásán, a koronavírus-járvány idején pedig nem volt kérdés számára, hogy beugróként kisegíti a csapatot egy másik máltai intézményben, amíg az ottani kollégák betegek voltak. Szűcsné Mészáros Erzsébet olyan valaki, aki őszinte érdeklődéssel fordul minden és mindenki felé, aki közel tud kerülni másokhoz, és akinek jó is a közelében lenni.

Ugyancsak szakmai munkatársként Ambrózia-díjban részesült Ványolosné Győri Judit a Magyar Máltai Szeretetszolgálat pestszentlőrinci Gondviselés Háza Idősek Otthona vezető ápolója, aki 27 éve dolgozik az intézményben. Kezdetben műszakos nővérként szolgálta az ott élőket, tíz éve pedig átvette a vezető ápolói feladatokat. Munkája során mindenkinél ragaszkodik az egyéni, személyre szabott

bánásmódhoz, és ha teheti, kétszer annyi figyelmet szán a legelesettebbekre, köztük a demenciával élőkre. Minden erejével a nehézségek elhárításán dolgozik, hogy minden idős ember otthonosan, kényelmesen, biztonságban élhessen. Kollégái szerint amikor elmegy valaki mellett a folyosón, mindig van hozzá egy jó szava, vagy egy simogatást, ölelést ad neki. Becsületes, csupaszív ember, akiről azt is mondta egy munkatársa: „Ő garancia a szeretetre.” Azt viszont nem tudni, képes-e kiabálni, mert erre az elmúlt 27 évben még nem került sor. Példát mutat abban is, ahogy önmagát felülmúlja: noha azelőtt soha nem dolgozott számítógéppel, nagy kitartással és szorgalommal sajátította el egy gyógyszerelési modul használatát, hogy a papíralapú adminisztrációról való átállás gördülékeny legyen. Két felnőtt gyermeke és egy unokája van, akivel mindennap foglalkozik, igazi aktív nagymama, akire bármikor lehet számítani.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Ambrózia-díját kapta önkéntesként a Pétery Luca és Frivaldszky Donát házaspár, akik a szervezet gödi Gondviselés Házában segítenek. Sokat elmond Pétery Luca és Frivaldszky Donát önkéntes szolgálatáról, hogy a gödi intézmény lakói már csa-

ládatagként fogadják őket. Bízunk bennük, és legnagyobb kincsükkel, a befogadással viszonzózzák törődésüket. Ilyen kötelék csak odaadás és önzetlen szeretet révén fonódik. Pétery Luca és Frivaldszky Donát nem csupán segítik a fogyatékossgal élő lakókat, hanem részt is vesznek az életükben. Részt vállalnak a nehézségekből és velük együtt élnek át az örömteli pillanatok. Saját életüket is megosztják velük – így például az esküvőjükre is meghívták az otthon lakóit. A házaspár számos esemény lelke, szervezője és mozgatórugója: legyen szó akár olyan házon belüli programokról, mint a nyári táborozás, a kreatív foglalkozások, a grillezések, az adventi koncertek vagy a karácsonyi ajándékok gyűjtése és átadása, akár olyan nagyobb eseményekről, mint a Spar Maratonon, a Váci KATTÁRS-on vagy a gödi Duna-parti sétákon való részvétel. Sok örömet és élményt szereznek a lakóknak, egy időre elfeledtetve velük a nehézségeket, és új erőt adva a nekik a mindennapokhoz.

Intézményvezető munkakörben dolgozó munkatársként Babay Kristóf, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Miklós utcai Integrált Hajléktalanellátó Központjának intézményvezető-helyettese és szakmai vezetője kapott Ambrózia-díjat. 1995. április 1-je óta a Máltai Szeretetszolgálat munkatársa, harminc éve dolgozik a hajléktalanellátásban. Az Erzsébetvárosi Nappali Melegedőt, majd az óbudai Gyenes utcai melegedőt irányította, ami költözéseket követően a Miklós utcában kötött ki, és 2015 óta Miklós utcai Integrált Hajléktalanellátó Központ néven működik. Babay Kristóf intézményvezetőként és vezetőhelyettesként is mindig erős pillére volt a közösségnek. Mély, ragaszkodó hitét természetesen és hitelesen éli, a hajléktalan emberekhez és munkatársaihoz is fürkésző figyelemmel fordul. Gazdag tapasztalata és széles körű tudása miatt „mindentudó Törpapa” szerepbe is került, szinte mindenki hozzá fordul segítségért és tanácsért. Önkéntesként is kiveszi részét a szolgálatból. 2013 óta a budapesti csoport tagja, illetve a pilisvörösvári egyházközösség tagja. Részt vesz a zárándoklatokon, lelkigyakorlatokon, és aktív szerepet vállalt a gercsei hajléktalantábor újjászervezésében is. Megbízhatósága révén biztos pontot jelent mind munkatársai, mind a Szeretetszolgálathoz fordulóknak számára. Önazonos, gondos és alapos ember, aki szeretetből végzi a munkáját.

Szeretettel gratulálunk a díjazottaknak!

Flashmob a hajléktalan emberekért

35 éves a Miklós utcai hajléktalanszálló

Flashmobbal és az abból készült videoklippel hívta fel a figyelmet a Magyar Máltai Szeretetszolgálat a tél közeledtével arra, hogy az utcán éjszakázó emberek életének védelme közös felelősségünk. A hajléktalan emberekkel, szociális munkásokkal és máltai önkéntesekkel kiegészült 4 Akkord Show Kórusral Óbuda főterén több mint ötven résztvevő énekelt és táncolt, hogy így mutassanak rá: minden ember érték és az egymáshoz fordulás életet menthet.

A segélyszervezet azt vallja, minden ember érték a maga képességeivel és sebzettségével együtt. Bár különbözőek vagyunk, de abban mégis egyformák, hogy nem a hiányaink határoznak meg, a hajléktalan emberek értékei nem különböznek másokétól. A Szeretetszolgálat szemlélete szerint az otthonukat veszített emberek segítése

saival és önkénteseivel kiegészülve. A zene a mindenben közös értékeket fejezi ki, az együtt zenélés pedig azt jelképezi: ne menjünk el szó nélkül a bajba jutott ember mellett, merjünk közel lépni hozzá, ismerjük meg, fogadjuk el és segítsünk egymásnak.

A flashmobot a Szeretetszolgálat az első intézménye, a Miklós utcai hajléktalanszálló alapításának 35. évfordulójára szervezte. Az 1990 októberében megnyitott máltai szálló a főváros budai oldalának első hajléktalanellátó intézménye volt. Harmincöt év alatt több mint háromezer ember fordult meg a létesítményben, amely az év 365 napján éjjel-nappal telt házzal működik. A ma már integrált intézményben éjjeli menedék, nappali melegedő, mosoda, fürdő és számos szakember (szociális munkás, tudógyógyász, belgyógyász, fodrász,

nem csak a szociális ellátó szervezetek ügye, a kirekesztetteket a társadalom képes újra befogadni, hogy ismét értéketermelő tagjai lehessenek, munkát vállalhassanak, újraépüljenek emberi kapcsolataik. Ezt jelenítette meg a több mint ötven résztvevővel szervezett flashmob a 4 Akkord Show Kórus vezetésével a zene egyetemes nyelvén. A figyelemfelhívó esemény közben hajléktalan emberek forró teával kínálták és kerámiavirággal ajándékozták meg a járóelőket. Óbuda önkormányzatának együttműködésével a III. kerület főterén Máté Péter *Zene nélkül mit érek én?* című dalát adta elő a kórus hajléktalan emberekkel és a Szeretetszolgálat szociális munká-

gyógytornász, pszichológus, pszichiáter, mentálhigiénés szakember) és szolgáltatás várja a rászorulókat, akik szakkörökön, kreatív foglalkozásokon és hitéleti alkalmon egyaránt részt vehetnek.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat az elmúlt harmincöt évben az ország egyik legnagyobb hajléktalanellátó szervezetévé vált, 12 városban 67 intézményt tart fenn, naponta mintegy 6000 fedél nélkül élő emberről gondoskodik, a fővárosban pedig a budai oldal ellátásáért felel. Küldetése a hajléktalan emberek között három évtizede változatlan: segítséget nyújtani az utcára került, korábbi életüket elveszített embereknek.

Fotó: Kovács Bence

A „mumusokkal” együtt

A Máltai Szeretetszolgálat és a MOME közös projektje és kiállítása

Lassan Nyíló Terek – A jelenlét mezői címmel készült kiállítás a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat közös szociáldesign-projektjeiből. A tárlat a Budapest Design Week keretében október 10–19-ig volt látható Budapesten, a Mammút I. bevásárlóközpontban kialakított Kollab közösségi és kulturális térben.

Az egyetem és a segélyszervezet 2021-ben indult együttműködésének eredményeit mutatták be az érdeklődők előtt megnyíló terekben, ahová belépve nemcsak a projekt keretében megszületett tárgyak voltak láthatók, hanem a kapcsolatok, találkozások története is megelevenedett, ha a látogató türelmesen elidőzött a szépen kidolgozott tablók, kihelyezett alkotások előtt.

Az együttműködés keretében két helyszínen zajlott a közös munka: Zalakomáron és Pátyon.

2021-ben Zalakomáron, a Felzárkózó települések program egyik helyszínén, ahol a Máltai Szeretetszolgálat Jelenlét programja működik, az egyetem hallgatói egy többnapos hackathon

lósították meg a részvételi tervezést, vagyis már az ötleteléstől kezdve bevonták a folyamatba a felhasználókat, a Csilla Háza Páty Integrált Intézmény ellátottait. Készült ruhakollekció, kollázs, újrahasznosított ruha, táska keresztszemes hímzéssel, hordozható kirakat.

A Máltai Szeretetszolgálat és a MOME közös kiállításának megnyitóján Marosán Borbála, a MOME Innovációs Központja Social Design Hub csapatának kutatási asszisztense – aki Hajnal Ágnessel (MMSZ) és Jekli Ágnessel (MOME) együtt volt a kiállítás kurátora –, köszöntötte az egybegyűlteket, köztük a projektekben részt vevő tanárokat, a máltás segítőket, a zalakomári fiatalokat, a pátyi Csilla Ház lakóit és számos érdeklődőt. Elmondta, hogy a bemutatott munkák helyi terepen zajló, hosszú távú alkotófolyamatokat mutatnak be, amelyekben a design a társadalmi kapcsolódás és a gondoskodás eszközeként működik. A közös munka azzal a céllal indult, hogy fejlessze a gyerekek kreatív készségeit, a részt vevő hallgatók pedig olyan fiatal tervezőkké válhassanak, akik számára fontos a társadalmi felelősség

és a szociális érzékenység. Az együttműködés során voltak tereplátogatások, hackathonok, nyári egyetemek, workshopsorozatok és módszertani fejlesztések, a hallgatók közvetlenül kapcsolódtak a helyi közösségekhez, hogy kreatív eszközökkel járuljanak hozzá a mindennapi jóllét minőségének javításához. A kiállításon megnyílt terekben ezeknek a találkozásoknak a lenyomatai voltak láthatók, és mindaz, amit egymástól és egymásról tanultak. Arra hívott a tárlat, hogy ne csak szemlélődőként legyünk jelen, hanem aktívan: lépünk be, hajolunk közel, hallgassuk meg, amit ezek a terek mesélnek.

Balla Eszter színművész nyitotta meg a kiállítást, amely – mint kiemelte – számára új nézőpontból mutatta meg, mit jelenthet még a design, amit talán távolinak, luxusnak gondolunk: eszköz a kapcsolódásra, találkozásra, közösségépítésre. Különleges kezdeményezés ez a szociáldesign-projekt, és nagy szükség van rá a mai világban – hangsú-

lyozta. – Ereje nem a tárgyakban, hanem az emberekben rejlik. A design világát két, attól távolinak tűnő közösség számára tette közelivé, elérhetővé ez a tudatos kapcsolódás. A színművész megosztotta a hallgatókkal, hogy nagylánya révén érintett szülőként maga is tapasztalta, hogy értelmi sérülteként az iskolapadból kikerülve milyen nehéz készségfejlesztéshez, különleges tapasztalatokhoz jutni, és éppen ezért is volt különleges ez a projekt, ami a résztvevők számára életre szóló élményt nyújtott. Színes, játékos, energikus, mosolyt csal az ember arcára – így jellemezte a tárlatot.

A megnyitó egyik fénypontjaként a zalakomári fiatalok közül a helyi Jelenlét Házban rendszeresen együtt zenélők cigány népdalokat és Parno Graszt-dalokat adtak elő, a közönség egy része is bekapcsolódott.

(ötletmaraton) és egy egyhetes nyári egyetem során találkoztak a faluban élő gyermekekkel, fiatalokkal, akikkel együtt kreatív workshopokon vettek részt. A közösségi terek hiányának enyhítésére jött létre többek között mobiltöltő állomás, pletykapad, közösségi játék keretében kerti bújócskaelem, ujjkötéssel – vagyis horgolótű helyett az ujjak segítségével kötve – készült hinta. A helyi Pajta közösségi térben installálták a nagy kedvenceket, a „diszkóállatokat”, vagyis a diszkógömb mintájára csillogó ezüst színű mozaikkal bevont állatformákat, amelyek októberben a budai bevásárlóközpont kiállítóhelyén idézték meg a zalakomári közösségi tér hangulatát.

2024 őszén Pátyon speciális szükségletű fiatalok és a MOME divat- és textiltervezés MA-képzésének másodéves hallgatói va-

Bukovinszky Emese, a MOME Társadalom és Cselekvés Labor kutatási asszisztense moderálásával kerekasztal-beszélgetés következett, amelyen részt vett Bodnár Enikő, a MOME tanára, a pátyi projekt vezetője; Rinyu Marianna, a pátyi Csilla Ház lakója; Szulyák Eleonóra, az MMSZ Közép-Magyarországi Régiójának területi vezetője; Csernák Janka, a MOME Társadalom és Cselekvés Labor kutatócsoportjának vezetője; a zalakomári fiatalok zenekarának tagjai; Horváthné Ács Aletta, az MMSZ zalakomári programjának vezetője és Csorba Kinga, aki a MOME hallgatójaként mindkét projektben közreműködött. Mindannyian egyetértettek abban, hogy a közös munka, az együttlét nagyon sokat adott a résztvevőknek. Bodnár Enikő a Csilla Házban zajlott projekt kapcsán az egyetemi hallgatók oldaláról úgy látta, nagyon motiváltak voltak és empátiákkal vettek részt a projektben. Szulyák Eleonóra azt emelte ki, hogy az alkotás más dimenzió, amelynek során nagyon hamar egymásra hangolódtak a résztvevők. A pátyiak a kezdeti izgalom után már a második alkalommal kompetens csapatoknak érezték magukat, még a testtartásuk is megváltozott. Ács Aletta a zalakomári projekt kapcsán azt idézte fel, mennyire jó érzés volt és segítette a kapcsolódást, hogy elfogadták őket, nyitottan fordultak feléjük. A közös alkotás meghatározó élmény volt számukra, alig várták az újabb alkalmakat, hogy mikor jönnek megint a „mumusok”, azaz a MOME-sek. Csorba Kinga egyetemista résztvevőként az együttlét örömét, a közösségben kialakult jó hangulatot emelte ki. Csernák Janka fontosnak tartotta, hogy kölcsönösen tanultak egymástól, és megértették, hogy nincs nagy különbség az alkotás és az élet terei között.

Hogyan élnek tovább a megszületett tárgyak? – erre a kérdésre szívmengető válaszok érkeztek: egyrészt használják, használni fogják őket, akiknek készült, akik számára nagy értéket jelentenek, hiszen ők álmodták meg; másrészt maguk a kapcsolatok is tovább élnek, hiszen a két szervezet a projekt során egymásra talált. Felvillantak a beszélgetésben a vidám élmények, amikor például Zalakomárban mezítláb fociztak a sráccal, vagy a lányok elmesélték, mi újság velük; és felidéztek azt is, amikor elfogyott a diszkóállatokhoz az ezüst színű alapanyag, és kiderült, hogy a helyi kisboltból pótolhatják. Különösen szép pillanata volt a beszélgetésnek, amikor Rinyu Marianna – a pátyi projekt résztvevője, aki csapattársaival együtt ötletes, keresztszemes hímezés tászkát tervezett – megdicsérte a zalakomári fiatalokat, hogy milyen szépen énekelnek.

A kiállítás megnyitóján közösségi textilinstalláció készül – állt kissé rejtélyesen a meghívóban. A helyszínen kiderült, hogy ez a meglehetősen elvontan hangzó dolog valójában örömteli együttlét: aki szívesen tette, bekapcsolódhatott az alkotás folyamatába – a körben állók kezére kötött hurkokból alakult ki nagyon rövid idő alatt és nagyon sok nevetés mellett az alkotás.

Hajnal Ágneszt kérdeztük, aki a Szeretetszolgálat részéről kifejezte reményét, hogy folytatódhat a projekt, amely nagyon sokat ad mindenkinek, a zalakomári fiataloknak, a pátyi lakóknak, az egyetemistáknak egyaránt. Nagy a nyitottság egymás felé, nagyon jó alkotóközösségek alakulnak ki. Hihetetlen volt látni, hogy az alkotási folyamat közben milyen élményeket, lelki kapcsolódásokat éltek meg.

Szöveg: Thullner Zsuzsanna

Fotó: Majoros Árpád Csaba

Feszty Fiesta

Közösségi nap a Krisztinavárosi Hajléktalan Centrumban

Szeptember 5-én nyárázó közösségi napot rendezett a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Krisztinavárosi Hajléktalan Centruma. A Feszty Fiesta elnevezésű eseményre mintegy negyven fedél nélkül élő ember gyűlt össze, hogy közösen töltsenek el egy tartalmas napot, melynek során a játék, a sport, a zene és a finom ételek egyaránt szerepet kaptak. *Greguss Anna képes tudósítása.*

A program már kora reggel játékos vetélkedőkkel kezdődött. Az ügyességi próbák között szerepelt toronyépítés hurkapálcából és poharakból, pingponglabda-gurítás kosárkába, flakonok ledöntése és még számos kreatív kihívás. A játékok célja nem a győzelem volt, hanem az, hogy mindenki kipróbálhassa magát, új élményeket szerezzen, bekapcsolódjon a közösségbe. Az ügyességi játékokban azoknak volt a legnagyobb esélye helyezést elérni, akik minél több próbában részt vettek.

A Fiesta során sportversenyek is zajlottak. A résztvevők kipróbálhatták a kapura rúgást, a kuglit, a dartsot, valamint a népszerű cornhole játékot is. Azok sem maradtak program nélkül, akik inkább a szellemi tornát választották, hiszen bingót, kvízt és keresztrejtvényt is szerveztek számukra. Az esemény egyszerre volt sokszínű és befogadó, mert mindenki találhatott kedvére való elfoglaltságot.

A közösségi nap egyik meglepetése a zene volt. A hangulatot az Integrál Zenekar – Mókusz Band szolgáltatta. Babics Zsuzsa és János produkciója nagy sikert aratott, sokan együtt énekeltek a zenekarral, illetve voltak, akik táncoltak is. Az ebédet Vomberg Frigyes mester-szakács és Mohácsi Dezső készítette el. A séf nem először főzött a Krisztinavárosi Hajléktalan Centrumban, így sokak számára ismerős arcként tért vissza. Ezúttal paradicsomos babos sertésragut tált kenyérrel, limonádéval és jégkrémmel.

A játékok és versenyek nem maradtak tét nélkül. A szervezők pontokat számoltak, ebéd után pedig eredményt is hirdettek. Az érmeiket a Vésnök Kft. ajánlotta fel, illetve minden első helyezett hátizsákot, a második polár felsőt, a harmadik pedig termoszt kapott ajándékba. Senki sem távozott üres kézzel, minden résztvevő kapott csokoládét.

A program ötlete Győri Anna szakmai vezetőtől származott, ő fogta össze a szervezést is, de mint hangsúlyozta, a megvalósítás valódi csapatmunka volt, amiért hálás minden segítőknek és kollégának. „A Feszty Fiesta bebizonyította, hogy a közös élmények mennyire fontosak a mindennapi nehézségek között élők számára is. A játék, a sport, a zene és a közös étkezés mind hozzájárultak ahhoz, hogy a résztvevők erőt merítsenek, és érezzék, hogy nincsenek egyedül. A Máltai Szeretetszolgálat munkatársai és önkéntesei ismét bebizonyították, hogy figyelmük és törődésük képes mosolyt vinni a mindennapokba, és új élményeket is teremtet sokak számára” – mondta el a szakmai vezető.

„Életem legnagyobb élménye”

Rómába utaztak, a pápával ebédeltek az általunk gondozott szegények

Felemelő élményben volt része a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Miklós utcai Integrált Hajléktalanellátó Központ tizenegy gondozottjának: a munkatársak kíséretében öt napra Rómába utazhattak, részt vettek november 16-án a szentmisén, amelyet Leó pápa mutatott be a szegények világnapja alkalmából a Szent Péter-bazilikában és az azt követő ebéden a Vatikánban. Az együtt töltött napokról meséltek.

Tizennyolcan voltak összesen: szociális munkások; hajléktalan férfiak a Miklós utcai szállóról; nők, akik onnan kerültek ki, a legtöbbben már dolgoznak, albérletben laknak, és kapcsolatban maradtak a Máltával. Voltak Leó pápa szentmiséjén a Szent Péter-bazilikában; a társaság egy része a világ számos részéről meghívott nélkülöző sorstársaival együtt ebédelhetett a Szentatyával; elmentek a szerdai általános kihallgatásra; megnézték a négy pápai bazilikát a szent kapukkal, a Szent Lépcsőt, a Colosseumot és sok más látnivalót; voltak Ostiában a tengernél; a Máltai Lovagrend házában vendégeskedtek, és a Fokoláre Mozgalom is meghívta őket két vacsorára.

„Életem legnagyobb élménye volt, az is marad, és büszke vagyok rá, hogy ilyen csapattal voltam” – foglalta össze Fodor Mihály, aki nemrég került a Miklós utcába. „Intenzív volt, és gyönyörű – kezdte az élménybeszámolót hasonló lelkesedéssel Silvia Scatragli, az intézmény munkatársa, olasz fokolarina, az utazás főszervezője, akivel online beszélgettünk. – Velünk volt a Gondviselés.”

Tamás József, a Miklós utcai integrált intézmény esetfelelős szociális munkása négy bentlakó hajléktalan férfival együtt fogadott minket, hogy meséljenek az útjukról, amit valóban úgy éltek meg mint zárandoklatot. Silvia tavasszal állt elő az ötlettel; Szentkereszty Tamás intézményvezető – aki aztán Forgács Etelka szakterületi vezetővel együtt maga is a zárandokokkal tartott – pozitívan fogadta, és elkezdődött a szervezés. Júliustól havonta tartottak találkozókat, hogy ne idegenként utazzanak, legyen köztük kapcsolódás. Beszélgettek Rómáról és arról, hogy mi a zárandoklat, a szentév, a szent kapu. A gyakorlati részletek sem maradtak el, hiszen nem mindenki utazott repülőn korábban. Mindenki írt motivációs levelet; elmondták, mit szeretnének megnézni, milyen vágyaik vannak – így egyrészt közelebb kerültek egymáshoz, másrészt fokozatosan kialakult az útiterv.

Sűrű és jól szervezett program részesei voltak, amelyet mindennap imádság foglalt keretbe: hajnali hatkor ezzel indult a napja annak a néhány embernek, akik szívesen részt vettek rajta; az esti záróimádságon pedig már többen voltak. Minden munkatársnak jutott olyan nevezetesség, amelynek a bemutatására előre felkészült. „Számíthattunk egymásra, megosztottuk a felelősséget a munkatársakkal, de a velünk zárandokló hajléktalan társaink is lelkesen beálltak segíteni, mint egy családban. Sok

mindent láttunk, ám ami a legfontosabb, legszebb, az közöttünk történt, a testvéri kapcsolat” – emelte ki Silvia.

Senki nem panaszkodott, pedig voltak, akik nehezen mozogtak. Bottal, bedagadt lábbal gyalogolni, buszozni, átszállni Rómában nem könnyű, de mindenki elment mindenhova. Mindannyian kiemelik, hogy egymást megismerni, új barátokra szert tenni is nagy élmény volt. A vendéglátóktól pedig el voltak ámulva, ahogy alázatosan felszolgáltak nekik, közéjük ültek beszélgetni. A Fokoláre mozgalom római közössége kétszer is vacsorán látta vendégül őket a látogatóközpontjukban. „Elvittem őket oda, a családomhoz, ezzel tudom a legjobbat adni nekik: a közösségemet, ami a mindenem. Óriási ajándék volt, adtunk és kaptunk” – mesélte Silvia. Elmentek a Szent Kallixtus-katakomb-

bába is, lefoglalták a kápolnát; az egyik munkatárs félórás vezetett imádsággal készült, a nem hívók is szívesen csatlakoztak. A lateráni bazilikában pedig meglepetésükre éppen Árpád-házi Szent Erzsébetet ünnepelték a szentmisében, amikor ott jártak.

A legnagyobb ajándék pedig az volt, hogy bár úgy tudták, nem jutnak be Leó pápa és a szegények ebédjére, ám egy olasz máltás ismerős intézkedett, és szerzett tizenegy belépőt. Át kellett gondolni, hogy mindenkinek jó legyen, hiszen tizennyolcan voltak. Áldás volt ezen a napon is: volt, aki kezet foghatott a pápával, néhányan közel ültek hozzá; aki pedig nem tudott bejutni, annak különleges ebédet szerveztek egy étteremben. Több fogást, nagyon finom ételeket kaptak.

Fodor Mihály – aki korábban főpincér volt – büszkén mutatja a videót, hogy a pápával ebédelt, XIV. Leó nagyon közel haladt el mellette. „Amikor megkérdezték, szeretnék-e jönni, körbenéztem, hol van itt a kandikamera. Hogyne, mondtam, és életem legjobb döntése volt” – idézi fel, és hozzáteszi, hogy a legnagyobb

dolog számára az, hogy a Máltánál felkarolták. Két hónappal ez előtt az utcán aludt, azóta megint van munkahelye, a Bethesda kórház konyháján; van hol laknia – ennél többet nem kívánhatna karácsonyra. A kórházban boldogan mutogatja mindenkinek a videókat, beteg gyerekek, anyukák, orvosok ámulnak rajta, hogy a pápával találkozott. „Amit Józsi úrék csinálnak, le a kalappal. Próbálok én is hozzátenni, amit tudok” – mondja, a mellette ülő Tamás Józsefre utalva. – Ha a nagymamám élne, büszke lenne arra, hogy a pápával ebédeltem együtt.”

Séra István számára különleges volt látni a sok embert, aki összegyűlt a Szentatya körül. Nem hívónek vallja magát, de a pápát és ezt az összetartást látni felemelő volt számára is. Ő is visszacsatolja ezt a csodálatos élményt a jelen helyzetre: „Ahogy Rómában fogadtak a vezetők, amilyen közvetlenek voltak, elgondolkodtatott azon, hogy van értelme annak a munkának, amit itt Józsi úrék is csinálnak.” Vett egy füzetet, hogy beleírja az élményeit, nehogy feledésbe merüljenek. És titokzatosan jegyzi meg, hogy az utazás óta új terveken gondolkodik az életére vonatkozóan, még nem árulhatja el, de szeretne tanulni és másoknak segíteni.

Feri, aki a vezetéknevét nem szeretné velünk megosztani, már jó ideje a máltai közösség tagja, és büszke rá, hogy amire megkérik, azt megcsinálja. Ő sem vallásos, de meghatotta az a sok ezer ember, aki mind egy hullámhosszon volt. Különösen jó érzés fogta el, amikor a Szent Péter tér tele volt azokkal emberekkel, akik nem fértek be, és a mise előtt a pápa kijött, és elnézést kért, hogy nem nagyobb a bazilika. Gyönyörű fotókat mutat a telefonján, és ő is megosztja a terveit: máltás segítséggel az idősebb korosztálynak indít tanfolyamot, hogy az általa annyira szeretett digitális eszközöket megismerjék, tanuljanak a digitális biztonságról, az internetes csalás veszélyeiről.

Majorszki László hívő emberként vett részt a zárandoklaton. Számára „nagy élmény volt látni az alapot, amire épül mindaz, amit itt is kapunk. A hit gyökerét, amit Rómában nagyon érezni”. Hálás a Máltának, hogy nem hagyták elveszni, hogy ő is elkezdheti – úgy érzi, sikerrel – újjáépíteni az életét, és megértette, hogy van egy Anyaszentegyház, van egy krisztusi tanítás, amire mint kősziklára ráépül az egész. Nincs egyedül, rengeteg ember van együtt ugyanazon az alapon. Ha Rómába el tudunk jutni hatásos segítséggel, akkor máshová is el tudunk jutni és elérni célokat” – hangsúlyozza.

Tamás József számára jó volt megélni, hogy közösségben, egységben vannak. Nem gondolták volna, hogy ennyire szorosan együtt lesznek – a szálláson két nagy, emeletes ágyas szobát kaptak, egyet a férfiaknak, egyet a nőknek –, de igazi egységet éltek meg, és folyamatosan érezték a Gondviselést, kezdve azzal, hogy gyönyörű idő volt. Nagyon büszke a csapatra, lehetett rájuk számítani, mindenki mindig ott volt, ahol kellett, nem kellett várni senkire. Előre megbeszélték, hogy alkoholt nem lehet inni, ez sem okozott problémát. Hazafelé a reptéren zárandokútlevélet kapott mindenki; és a folytatás sem marad el: lesz majd after party, ahol olasz ételeket esznek, felidéznek az emlékeket, fotókat nézegetnek. Elmondja, hogy a lelki részét – ami a gercsei táborban kezdődött – is próbálják majd továbbvinni. Ferinek van is ötlete, a barcelonai Sagrada Famíliat szeretné jövőre megnézni: „Józsi bácsi, intézze el!” – kéri.

Az élménybeszámoló nem akar véget érni, sok-sok emlék kerül elő, és látszik, hogy ezen a különös zárandoklaton mindenkinek helye volt: a komolyságnak és a jókedvű viccelődésnek, az imádságos hitnek, a kultúrának, a szépségnek. A nagy élmény mellett alig győzik sorolni a sok kis élményt, amit megéltek, mint például a sirályokat a Szent Péter téren éjszaka: tükröződött rajtuk a megvilágítás, „mintha rózsaszirmok vagy hópehelyek keringtek volna a levegőben”. Mutatnak videókat a városról, ahogy a busz épp a Circus Maximus előtt halad el, hatalmas pineák tövében. Sok szó esik a finom olasz ételekről, amelyek már alig fértek beléjük, olyan szíves volt a vendéglátás. Kiderül, hogy az egyik munkatársnak, Tinának születésnapja volt, reggelre feldíszítették a termet, és úton-útfélen köszöntötték őt olasz szokás szerint.

József megoszt egy szép történetet Kolompár Máriáról, akinek még a kezét is megkérte egy beöltözött utcaművész, letérdelt elé egy szál virággal. Máriát mindenki nagyon szereti, siketnéma és írástudatlan asszony, aki azonban a maga módján szeret kommunikálni. Nagyon szép volt, hogy éppen vele történt ez a „lánykérés”, akinek különösen nehéz élete volt, siketnémaként, hajléktalanként, nőként egyedül az utcán, és akit a Málta felkarolt, most pedig már munkatársként dolgozik, önálló lakásban él egyedül.

Orosz Jani nem tudott ott lenni az esti találkozón, mert iskolába jár, ezért online meséli el őszintén, hogy júniustól absztinenciát fogadott, de egy lelki probléma miatt az utazás előtt egy héttel berúgott, majdnem borítva mindent: szállást, munkahelyet, iskolát. Mellé álltak, segítettek, és eljutott a zárandoklatra, amely mély hitélmény volt számára. Teljesen feltöltődött, azóta mosolyogva jár munkába, mindent jókedvvel csinál, segít másoknak. A Szent Lépcsőn felmenni különösen fontos pillanat volt számára: „A közepénél felnéztem a képre, Jézus viszi a vállán a keresztet. Elgondolkodtam, hogy a mi testünk nincs megfeszítve, nincs töviskoronánk, mégis fájdalommal jár felmenni. Imádkoztam a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, és innentől kezdve kéz nélkül, csak térden lépkedtem felfelé. Éreztem, hogy még jobban átélem azt a szenvedést, mélyen megérintett.”

„Nagy lélek, én tanulok tőle, hogy kell élni” – mondta Silvia Janiról, akinek zárszökevényként álljanak most itt a szavai: „Nem volt külön szociális munkás, vezető, mindenki egy légtérben aludt. Egy asztalnál ültünk az ottani máltásokkal, nem éreztem különbséget. A dolgozók, főnökök szolgáltak ki nagyon nagy alázattal. Nekem ez olyan jólesett, hogy nem azt mondják, hogy fúj, hajléktalan, hanem azt, hogy dobog a szíve, ugyanúgy, mint nekünk.”

Forrás: Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír

